

COMPREHENSION, ACCEPTANCE AND JUSTIFICATION: APPLYING PRAGMATICS TO THE EPISTEMOLOGY OF TESTIMONY

MESTERBREV VED KIM PHILLIPS PEDERSEN

Hva handler masteroppgaven din om?

Jeg drøfter et sentralt spørsmål innen vitnesbyrdets epistemologi: Er vitnesbyrd (i vid forstand) en epistemisk fundamental kilde til begrunnelse, eller hviler begrunnelse ervervet gjennom vitnesbyrd på andre slike kilder? Når A blir fortalt av K at p og former oppfatningen at p på basis av dette, er dette noe hun slutter seg til på bakgrunn av andre oppfatninger – for eksempel *K sa at p , K er pålitelig*, den beste forklaring av Ks ytring er at p – eller former hun oppfatningen direkte basert på hennes forståelsesopplevelse av ytringen? Tradisjonelt har vitnesbyrdsepistemologien fokusert på hvorvidt man trenger grunner utover ens forståelse av ytringen for å være begrunnet i sin oppfatning, men et svar på spørsmålet er også å finne i forståelsens natur: gitt at oppfatningen at p fra Ks vitnesbyrd må være basert på forståelsestilstanden som representerer den omstendighet at K sa at p , blir vi tvunget til å si at oppfatningen er basert på andre oppfatninger, dersom det viser seg at en forståelsestilstand *bare er en oppfatning*. Men hvis forståelsestilstanden er en opplevelseslignende tilstand (tilsvarende dem man finner i persepsjon), kan man bevare det syn at oppfatninger fra vitnesbyrd formes direkte, uten å gå via andre oppfatninger. På denne måten knytter vitnesbyrdets epistemologi seg sammen med forståelsens epistemologi. I oppgaven undersøker jeg denne sammenhengen i et forsøk på å besvare spørsmålet over, og ser i den forbindelse til pragmatikken, et felt som studerer de kognitive mekanismer som underligger språkforståelse.

Hva argumenterer du for/mot i oppgaven?

Jeg argumenterer for at vitnesbyrdet er en ikke-fundamental kilde til begrunnelse. I pragmatikken (og i språkfilosofien generelt) er det stor enighet om slutningsmodellen for kommunikasjon. Den sier at for å forstå en ytring, holder det ikke med semantisk dekodning – man må også slutte seg til, på basis av ulike typer bakgrunnsinformasjon, hva yreren forsøkte å uttrykke. Men hvis det er slik, ser det ut til at output av forståelsesprosessen må være en oppfatning, som igjen er basert på andre oppfatninger (jeg antar en kausal forståelse av den epistemiske basisrelasjonen). Gitt at output av forståelsesprosessen er den relevante forståelsestilstanden når det gjelder vitnesbyrd, kan vi slutte at denne tilstanden må være en oppfatning (nærmere bestemt oppfatningen at *yreren sa at p*). Gitt premisset at en basis for oppfatninger fra vitnesbyrd må være forståelsestilstanden, følger det at slike oppfatninger er basert på en annen oppfatning, nemlig oppfatningen at *yreren sa at p* . Dersom en oppfatning er basert på en annen, kan ikke den førstnevnte være fundamental, fordi dens begrunnelse delvis hviler på den sistnevnte. Siden forståelse alltid er essensielt i vitnesbyrdet, vil alle oppfatninger og begrunnelser fra denne kilden være ikke-fundamentale. Vi kan forklare begrunnelse fra vitnesbyrd ved hjelp av generelle slutningsprinsipper, uten å innføre et nytt epistemisk prinsipp knyttet til denne kilden. Jeg diskuterer også flere argumenter for alternative (ikke-slutningsbaserte) syn, og viser at ingen av dem holder mål.

Hvorfor bør andre lese oppgaven din?

Den gir et innblikk i både psykologiske og epistemologiske aspekter ved vår kanskje viktigste kilde til oppfatninger – vitnesbyrd. Man vil få en innføring i flere sentrale områder - vitnesbyrdets og språkforståelsens epistemologi; pragmatikk; generell epistemologi med fokus på begrunnelse, basisrelasjonen og grunner - samt en innsikt i hvordan disse feltene relaterer seg til hverandre.

Hva er dine planer for fremtiden?

For tiden videreutvikler jeg materiale fra masteroppgaven i to artikler. Videre håper jeg å få doktorgradsplass ved et britisk universitet der flere av bidragsyterne innen debatten om vitnesbyrd holder til.